

**R. P. Francisci De Oviedo Madritani, Societatis Iesv,
Theologiæ Professoris, Cursus Philosophicus**

Ad Vnum Corpus Redactus

Philosophiæ R. P. Francisci De Oviedo Madritani Societatis Iesv Sacræ
Theologiæ Professoris Tomus II

**Oviedo, Francisco de
Lvgdvni, M.DC.LI.**

V. An possit dari vnus entis conceptus communis omni enti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95526](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95526)

quam contrahitur ens, representatur conceptu perfectat's tanquam quid incompletum, & tanquam ratio formalis contractiva entis, & constitutiva substantiæ.

11 **Sexta conclusio:** In omni sententia de præcisionibus differentiæ inferiores non includunt formaliter rationem generum intermediarum, neque differentiarum, per quas hæc genera constituuntur, v.g. rationale non includit formaliter animal, neque sensitivum, & sensitivum non includit formaliter corpus neque differentiam, per quæ istud constituitur. Ratio est facilis: quoties connotata, in ordine ad quæ formalitates cognoscuntur sunt diversa, & non se includunt, neque inadæquatè formalitates sunt diversæ. Sed sensitivum cognoscitur per sensationes tanquam per connotata, rationale per ratiocinationes: ergo cognoscuntur per diversa connotata: ergo sunt formalitates diversæ. Ratio hæc valde efficax est in præcipientibus tantum ex parte actus, quia in his totum præcisionis negotium in diversitate connotatorum situm est; & in opinione præcipientium obiectivè, licet non adeo apparentem, eandem vim habere existimo, quia etsi præter distinctionem connotatorum, aliam præcisionem adstruat hæc opinio, talis præcisio necessariò oritur ex illa connotatorum distinctione, proximum enim, & adæquatam obiectivæ præcisionis fundamentum est connotatorum diversitas, in ordine ad quæ eadem talis entitas cognoscitur.

12 **Obiicies:** Differentia leonis est principium rugitus: sed rugitus est sensatio: ergo differentia leonis est principium sensationis: ergo formaliter animal, quod formaliter dicit principium sensationis. Aliter de eadem differentia simile potest fieri argumentum: differentia leonis est principium rugitus: sed rugitus est actio vitalis: ergo differentia leonis est principium actionis vitalis: ergo est formaliter vivens, quod constituitur formaliter per principium actionis vitalis. Respondet Arriaga, hæc argumenta difficultate care- re in opinione quæ tantum præcindit ex parte actus, quia secundum hanc sententiam, etiamsi rugitus sit formaliter sensatio potest ab illo præcindi ratio sensationis; & similiter etiamsi sit vitalis actus, potest ab illo ratio vitalitatis præcindi, quod fieri non potest in opinione obiectivè præcidente, iuxta quam asserit differentiam superiorem formaliter includi in inferiori. Non assentior Arriagæ, quia quatumvis subtilis sit præcisio ex parte actus, non potest ex vi illius præcindi ab aliqua entitate prædicatum aliquod ex his, quæ formaliter includit, quia nulla entitas potest considerari sine aliquo prædicato pertinente ad suam essentiam, neque cognosci non cognitis omnibus prædicatis essentialibus, per quæ constituitur, si enim non omnia cognoscantur, non illa entitas, seu species constituta ex prædicato cognito, & prædicato non cognito cognoscitur, sed prædicatum aliquod illius inadæquatam, quod sicut non dicit totam essentiam rei, ita non dicit ipsam, quæ indivisibiliter dicit hæc prædicata essentialia, sic cognitio ex vi cuius ab homine præcinderetur animal, & tantum attingeretur rationale, non esset cognitio hominis, sed cognitio rationalis, neque cognitio speciei, sed differentie, eademque ratione cognitio, ex vi cuius ab homine præcinderetur rationale, & tantum cognosceretur animal, non esset cognitio hominis, sed animalis, neque cognitio speciei, sed generis: ergo eo ipso quod rugitus sit essentialiter sensatio, & sit essentialiter actio vitalis, implicat rugitum cognosci præcisiis ab illo rationibus sensationis, & actus vitalis.

13 **Melius respondetur** differentiam leonis non esse principium rugitus secundum omnes formalitates, quas in se includit, sed secundum ultimam specificam; in rugitu enim reperitur ratio actus vitalis, ratio sensationis, & ratio specialiter constitutiva rugitus, ex quibus ratio actus vitalis respondet in principio rationi viventis, cuius est connotatum, ratio sensationis respondet rationi animalis, cuius est connotatum, & specialis ratio, per quam actus vitalis sensationis constituitur talis sensatio, videlicet rugitus, convenit differentie leonis. Instabis: rugitus, secundum ultimam rationem rugitus dicit immanentiam: ergo dicit rationem vitalis. Secundo, si rugibile separaretur realiter ab equo, esset principium sensationis: ergo non tantum illi respondet ratio talis sensationis, sed etiam sensationis ratio. Respondeo ad primum argumentum, rugitum secundum ultimam differentiam constitutivam non importare immanentiam ut sic, quam supponit ex prædicato generico, sed talem immanentiam. Ad secundum

respondeo: casu, quo rugibile separaretur ab animali nullam vitalem operationem ab illo processuram, quia hæc essentialiter procedit ab animali, quod tunc non contineret rugibile, posset tamen ab illo procedere vicina differentia constitutiva rugitus, seu talis sensationis, si fingatur differentia specificam contractivam sensationis à sensatione separari, eo modo, quo fingitur rationem specificam contractivam animalis, nempe rugibile posse ab animali separari.

PUNCTUM V.

An possit dari vnus entis conceptus communis omni enti.

Non dari vnum entis conceptum commune enti creato, & increato substantiæ, & accidenti docuit Caietanus opusc. de analogia nominum c. 4. & 6. Ferraz. cont. gent. c. 34. P. Vasq. i. p. disp. 14. n. 5. & 6. P. Fonl. Met. cap. 2. q. 2. c. 4. & gregatim Thomistæ, quorum plures dicit Soar. disp. 2. Metaph. sect. 2. n. 3.

Oppositam sententiam defendunt Scotus cum suis Capreol. Iauell. & Soar. apud P. Soar. idem Soar. ibid. Hurtad. disp. 2. Met. sect. 3. subf. 1. & in Logica disp. 9. sect. 4. Arriag. disp. 11. Logica sect. 1. subf. 1. & 2. & ferè omnes recentiores. Conclusio potest procedere iuxta præcipientes ex parte obiecti inter formalitates identificatas, & iuxta præcipientes tantum ex parte actus: & iuxta horum principia quibus assentior faciliorem probationem habet: existimo tamen in vtraque sententia prædictam conclusionem subsistere, ita illam iuxta omnium sententiam defendendam fuisse. Ens in tota sua latitudine potest cognosci confusè per conceptum quemdam non discernentem inter substantiam, & accidentis, inter ens creatum, & increatum: ergo potest cognosci conceptu quodam ex vi cuius dicitur vnum commune entibus particularibus. Consequentia iuxta præcipientes ex parte actus est inuitabilis, quia in horum sententia vnitatis conceptus communis tantum constituit in cognitione quadam, cuius obiectum sint singularia omnia, quæ ita attingat talia singularia, ut inter vnum, & aliud non discernat. Antecedens probatur: Quando concipio ens ut sic, non concipio clarè substantiam, & accidentis, ut experientia ipsa compertum est, sæpe enim apprehendimus aliquid esse, seu exultare, quin cognoscamus, an sit substantia, vel accidentis: ergo tunc cognoscimus rationem entis, quin distinet rationem substantiæ aut accidentis cognoscamus. Confirmatur: distinctus conceptus formalis est conceptus respondens his vocibus substantia, & accidentis à conceptu respondente huic voci ens: ergo ex eo distinguuntur, quod conceptus respondens huic voci ens confusè significat substantiam, & accidentis absque vlla ipsorum discretionem, & conceptus respondens his vocibus substantia, & accidentis substantiæ, & accidentis, ut inter se distincta representat. Confirmatur: Si propter aliquam rationem conceptus entis distinctè significaret substantiam, & accidentis, maxime quia ratio formalis entis transcendit substantiam, & accidentis sed etiam transcendit reliqua omnia genera, species etiam infimas, & vltima individua: ergo significaret distinctè omnia genera, omnes species, & omnia individua, ita ut conceptus entis discerneret inter hunc hominem, & illum hominem, hanc albedinem, & illam albedinem, & sic inter omnia individua quarumcumque specierum: Consequens est falsum: ergo antecedens tradendum non est, sed dicendum conceptum entis confusè attingere omnes peculiare rationes entis absque vlla discretionem inter hoc & illud ens, quod in opinione præcipientium tantum formaliter est tribuere vnitatem communem in qua forma vniuersalis consistit conceptui obiectivo entis.

Arguo secundò: diuersa sunt connotata propria substantiæ, & propria connotata accidentis, præter quæ datur connotata communia substantiæ, & accidenti, videlicet oppositio cum chimera extractio à puro nihilo, & independentia in suo esse ab intellectu fingente, capacitas presentandi in loco, & durandi, quæ omnia sunt communia substantiæ, & accidenti, Deo, & creaturis, & cuiusque enti particulari ex cogitabili ergo possunt omnia entia cognosci per connotata omnibus communia non cognitis propriis connotatis ali- cuius specialis entis, ergo possunt omnia entia cognosci ut vnum.

vnus. Probo consequentiam: idem animal rationale, seu homo, & animal rugibile, seu equus cognoscuntur conceptu quodam confuso, & vniuersali, quia cognoscuntur per connotata communia, & similia in omnibus, sed similiter ens increatum, seu Deus, & ens creatum, seu creatura, ens per se, seu substantia, ens in alio, seu accidens habent connotata communia, per quæ cognoscuntur: ergo poterunt per illa cognosci cognitione quadam, ex vi cuius omnia entia habeant vnitatem vnus vniuersalis, cum hæc vnitatem tantum consistat in cognitione ex vi cuius singularia omnia representantur per connotata similia, & omnibus communia.

4 Rationes istæ, quæ contra præcidentes tantum formaliter sunt, contra obiectiue præcidentes eodem modo procedunt, quod sic ostendo. Totum fundamentum præcisionis obiectiue in rebus realiter distinctis est in connotatis similibus: sed substantia, & accidens habent similia connotata, per quæ cognoscuntur, vt probatum est: ergo in substantia, & accidenti reperitur fundamentum, vt ab illis abstrahatur ratio communis. Confirmatur: ideo abstrahitur ratio communis animalis ab homine, & equo, quia in homine, & equo experimur sensationes similes. Sed in substantia, & accidenti, & in quibuscumque aliis entitatibus, etiam in ente increato experimur oppositionem cum chimæra, capacitate præsentandi in loco, & durandi, independentiam in suo esse ab hoc quod est esse obiectiue in intellectu: ergo habemus fundamentum, vt ab omnibus singularibus entibus rationem quandam abstrahamus communem per intellectum vnus in omnibus.

5 Vltimo: Conceptus entis representat obiectum indifferens, vt prædicetur de substantia, & accidenti, dicimus enim substantia est ens, accidens est ens, & ex se prædicatum illud antequam contrahatur, nulli dicit oppositionem cum aliqua speciali differentia: ergo conceptus ille abstrahit à propriis differentiis substantiæ, & accidentis, si enim differentias diceret, non representaret aliquid commune, & indifferens vt prædicaretur de substantia, & accidenti, neq; aliquid quod oppositionem non haberet cum alia differentia, cum differentia substantiæ cum differentia accidentis, & differentia accidentis cum substantiæ differentia opponantur. Denique quancumque ratione mediteris ad concipiendam rationem communem animalis homini, & equo, & rationem communem hominis Petro, & Ioanni, eandem inuenies ad concipiendam rationem communem entis enti creato, & increato substantiali, & accidentali, siue tantum formales, siue etiam obiectiuas præcisiones admittas, quia omnia entia simpliciter, & absolute sunt capacia existendi, præsentandi, in loco, & durandi in tempore, & oppositionem habent cum chimæra, quæ non minus præbet fundamentum ad concipiendam rationem entis illis communem, quam sensationes similes in homine, & equo ad concipiendam rationem animalis communem homini, & equo.

6 Disparitatem reddunt authores oppositæ sententiæ ex transcendentia, quam habet ens respectu suarum differentiarum, quæ non solum prædictis argumentis satisfacere præsumunt, sed etiam in nostram sententiam insurgere tentant. Obiiciunt sic: Differentiæ non possunt separari à ratione entis, vt probauimus Puncto præcedenti: ergo nulla præcisio fieri potest ex vi cuius differentiæ permaneant sine ratione entis in illis imbibita: ergo nulla præcisio fieri potest, ex vi cuius ens non maneat in differentiis: ergo nulla præcisio fieri potest ex vi cuius ens sit separatum à differentiis. Probo hanc vltimam consequentiam, quæ tantum poterit negari. Id quod est in alio imbibitum, & cum alio coniunctum non potest esse sine illo, & ab illo separatum. Sed ens est imbibitum in differentiis, & cum illis coniunctum: ergo non potest ab illis separari. Confirmatur eo ipso, quod ratio entis separaretur à differentiis, differentiæ separaretur ab ente, sed differentiæ non possunt separari ab ente: ergo ens non potest separari à differentiis. Probatur maior: Separatio dicit distantiam extremorum, sed eo ipso quod hoc extremum distat ab illo, illud distat ab isto: ergo eo ipso quod ens separaretur à differentiis, differentiæ separantur ab ente.

7 Hoc est potissimum argumentum oppositæ sententiæ, in quo difficultatem nullam inueniet, qui rem attentè inspicat, habet enim solutionem luce clariorem. Concedo differentias non posse separari ab ente, & in ipsis semper manere rationem entis, nego tamen ens non posse separari à differentiis, & esse extra illas. Ratio quæ mouet ad id ne-

Franc. de Guicelo, Philosoph. Tom. II.

gandum, & oppositum asserendum perspicua est: differentias non posse separari ab ente, & ens semper in illis manere imbibitum tantum dicit formaliter non posse dari cognitionem terminatam ad differentias, quæ non terminetur ad ens. Ens separari à differentiis, & esse extra illas tantum dicit dari posse aliquam cognitionem entis, quæ non sit differentiarum cognitio. Sed ex eo quod omnis cognitio differentiarum sit cognitio entis, non sequitur omnem cognitionem entis, esse cognitionem differentiarum, neq; repugnat dari aliquam cognitionem entis, quæ non sit differentiarum cognitio: ergo ex eo quod differentiæ non possint separari ab ente, & hoc semper sit extra illas, ex vi cognitionis terminatæ ad differentias, non sequitur ens non posse separari à differentiis, & esse extra illas, ex vi cognitionis terminatæ ad rationem entis, & non terminatæ ad rationem differentiarum. Consequentio est legitima, & maior ex apprehensione terminorum, quibus agimus in hac materia per se nota, non enim hæc separatio est physica, sed intentionalis, quæ fit præcisè ex eo, quod entitas cognoscatur ex vi huius cognitionis, ex vi cuius alia, à qua dicitur separatio fieri, non cognoscatur. Minorem probo: cognitio terminata ad differentias, & cognitio terminata ad ens realiter distinguuntur: ergo ex eo, quod cognitio differentiarum representet differentias, & representet ens in illis imbibitum, non inferitur cognitionem entis idem representare, sed poterit rationem entis representare, & non rationem differentiarum, si aliis reperiatur fundamentum ad præcidendam rationem entis à differentiis, quod non reperiatur ad præcendendas differentias ab ente.

8 Confirmatur: Cognitio vnionis, aliusve entitatis per se relatiue necessariè est cognitio termini, cum quo habet essentialem connexionem, & non potest vnio seu entitas relatiue cognosci non cognito termino, ex vi eiusdem cognitionis. Cognitio huius termini non connexi cum illo modo, & potentis existere sine illo potest separari à cognitione illius modi, & potest terminus cognosci secundum se non cognito modo, à quo non dependet: ergo ex eo, quod hæc entitas non possit cognosci sine illa, non inferitur illam non posse cognosci sine ista: ergo ex eo, quod differentiæ non possint separari ab ente, hoc est, non possint cognosci sine ente non inferitur ens non posse separari à differentiis, hoc est, non posse cognosci ex vi aliud cognitionis sine differentiis: rectè ergo componuntur differentias esse inseparabiles ab ente, & non posse cognosci sine illo, & ens posse cognosci sine differentiis, & posse ab illis separari, quæ formaliter non distinguuntur. Dixi ens posse cognosci sine differentiis, quod intelligendum est in eo sensu, quo præcisiones admittuntur, in quo dicitur animal posse intelligi sine rationali, quod iuxta præcidentes obiectiue sonat posse dari cognitionem terminatam ad rationem entis, quin ex parte obiecti se teneant differentie, sicuti dicitur de cognitione terminata ad rationem communem animalis, & iuxta præcidentes tantum formaliter non importat cognitionem entis ex parte obiecti non terminari propriis differentiis substantiæ, & accidentis, sed tantum has differentias confusè sine ipsarum discretione cognosci.

9 Ex hac doctrina ad argumentum in forma facile respondeo concedendo differentias non posse præcindi ab ente, & nullam præcisionem fieri posse ex vi cuius differentiæ maneant sine ratione entis in illis imbibita, & distinguendo consequens illud: ergo nulla præcisio fieri potest ex vi cuius ens non maneat in differentiis: nulla præcisio fieri potest per cognitionem terminatam ad differentias, ex vi cuius cognitionis ens non permaneat in differentiis, concedo consequentiam: nulla præcisio fieri potest per cognitionem terminatam ad ens, & non ad differentias, ex vi cuius ens non permaneat in differentiis, nego consequentiam. Similiter distinguo illud antecedens. Id quod est in alio imbibitum & cum alio coniunctum non potest ab illo separari, realiter, & physice, concedo antecedens: intentionaliter subdistinguo: non potest ab illo separari ex vi cognitionis, quæ cognoscitur imbibitum in alio, & per modum vnus cum illo, concedo antecedens: ex vi aliud cognitionis, nego antecedens. Eandem ratione distinguenda est alia propositio: ens est imbibitum in differentiis, & cum illis coniunctum, ex vi cognitionis, quæ differentiæ cognoscuntur, concedo: ex vi cognitionis, quæ tantum cognoscitur ratio entis, nego: ergo ens non potest separari à differentiis, distinguo consequens:

T 3 non

non potest separari ex vi cognitionis, qua cognoscuntur differentie, & est cum illis coniunctum, concedo consequentiam, ex vi alius cognitionis, nego consequentiam. Antecedens aliud, quod in confirmationem adducitur, videlicet eo ipso, quod ens separatur à differentis, differentie separantur ab ente, absolute negandum est, quia ex eo, quod ens separatur à differentis tantum infertur dari cognitionem terminatam ad ens, & non ad differentias, ex vi cuius differentie, neque separantur, neque coniunguntur cum ente sed tantum non coniunguntur, quia separari, aut coniungi differentias dicit differentias cognosci. Ad ultimam probationem respondeo separationem physicam dicere distantiam physicam extremorum, & necessarium esse mutuum, separationem verò intentionalem tantum dicere hoc extremum cognosci illo non cognito, à quo separatio fieri dicitur.

IO Obiic. secundò: Non potest dari ratio communis sapientie create, & increate: ergo neque ratio communis entis, enti creato, & increato. Probatur antecedens: sapientia ut sic distinguitur à iustitia ut sic, distinctione tantum reali, aut distinctione tantum rationis, aut utraq; distinctione, nullum enim est aliud distinctionis genus, cum omnis distinctio sit realis, vel rationis. Si distinctione tantum rationis in illis conceptibus sapientie ut sic, & iustitie ut sic, non includuntur sapientia & iustitia create, quæ realiter distinguuntur, si distinctione tantum reali, vel distinctione reali, & rationis non possunt includi sapientia increata, & iustitia create, quæ non distinguuntur realiter: ergo non possunt dari conceptus communes iustitie create, & increate, & sapientie create, & increate. Ratione hanc rectè redarguit Hurt. in cognitionibus creatis hominis, & leonis, quæ vniocè suis inferioribus conueniunt, de quibus idem argumentum hac ratione fieri potest. Cognitionis hominis, ut sic, ut distinguitur à cognitione leonis, ut sic, tantum distinctione rationis, vel tantum distinctione reali, vel distinctione reali, & rationis. Si distinguitur tantum per rationem: ergo in illo conceptu non includebantur cognitiones, quas habet homo de ipso homine, & de Angelo, quæ realiter distinguuntur, si distinguuntur tantum distinctione reali, vel distinctione reali, & distinctione rationis: ergo in illis conceptibus non includebantur cognitiones Angelicæ de homine, & leone, quæ realiter non distinguuntur, Angelus enim eadè cognitione cognoscit hominē, & leonē: ergo non potest dari vnus conceptus, in quo conueniant cognitiones humanæ, & Angelicæ de leone, & alius in quo conueniant cognitiones humanæ, & Angelicæ de equo. Respondendū est cū Hurt. has rationes ut sic abstractas distingui distinctione rationis, insuper inadæquatè distingui distinctione reali, & inadæquatè distinctione tantum rationis, hoc est ratione quorundam singularium distingui distinctione reali, & rationis, & ratione aliorum tantum distinctione rationis, conceptus enim ex vi cuius fit vniuersale terminatur ad plura indiuidua, quorum aliqua realiter distingui, & alia per rationē tantum distingui ex nullo capite repugnat potius in pluribus speciebus ita contingere necesse est.

II Obiic. tertio: Ens immediatè diuiditur in ens creatum, & in ens increatum: ergo antequam ens contrahatur ad sapientiam, intelligitur contractum ad ens creatum, vel increatum: ergo quando intelligitur sapientia, necessariò intelligitur sapientia create, vel sapientia increate: ergo non potest intelligi sapientia indifferens, ut contrahatur per sapientiam creatā, vel increatā: ergo non potest dari conceptus communis sapientie abstractus à sapientia create, & increate: cum ratio entis necessariò descendat ad sapientiam iam contractam per differentiam entis creati, vel increati. Resp. non necessario diuidi immediatè ens in ens creatum, & increatum, sed posse immediatè diuidi in intellectiū, & non intellectiū, & postea intellectiū in habituale, & actuale: & rursus intellectiū actuale in apprehensionem, seu non sapientiam, & sapientiam: rursus sapientia in sapientiam creatam, & increatam.

PUNCTUM VI.

An ens sit analogum propter dependentiam.

I Sunt non pauci, qui admittunt rationem entis in statu abstractionis esse vnā, & negant rationem vniocā esse Deo, & creaturis, substantiæ, & accidenti propter dependentiam, quam habet creatura à Deo, & substantia ab accidenti, quorum sententiam sic explicat Hurt. disp. 3. Me-

taph sect. 4. subf. 4. Ratio entis prius contrahitur ad Deum, quam ad creaturas, ad substantiam, quam ad accidentem: ergo prius participatur à Deo quam à creatura, à substantia, quam ab accidenti: ergo hæc inferiora inæqualiter respiciuntur rationem superiorem: ergo ratio superior inæqualiter respicit illa: ergo est inæqualis, & non omnino eadem: ergo non vniocā, sed analogā. Rationem entis prius trahi ad Deum, quam ad creaturas, ad substantiam, quam ad accidentem probatur ex dependentia, quam ad accidentem, & accedens à substantia.

Hunc philosophandi modū rectè impugnat Hurt. quia etsi hæc entia secundum proprias species, ratione differentiarū, per quas contrahitur ens, habeant hanc dependentiam entis creati ab increato, & independentiam entis increati à creato, & similē dependentiam accidentis à substantia, & substantie ab accidenti, ratio illa communis abstracta negat dependentiam, neque independentiam, sed abstrahit ab utraque, & indifferens est ut contrahatur ad speciem entis dependentis, vel ad speciem entis independentis: ergo in illo statu præcisionis non habent ratione dependentie, vel independentie rationem aliquam diuersitatis, neque aliquid, quod opponatur cum omnimoda identitate requirita ad rationem vniocationis.

Dices rationem illam in statu abstractionis non esse omnino eandem, quia petit prius contrahi per rationem independentie, & posterior per rationem dependentie, ex quo infertur inæqualiter respicere inferiora, quod sufficit ad analogiam. Contra: hoc quod est inæqualiter respicere terminos, seu inferiora non arguit diuersitatem aliquā in ratione illa superiori, quæ inferiora respiciuntur, quia eademmet indiuisibilis formalitas potest respicere duos terminos, hunc primariū, & illū secundariū, seu duo inferiora, hoc itaque magis præcipuū inferius, quod prius tangitur hoc respectu, & illud tanquā minus præcipuū, quod posterior eodē indiuisibili respectu attingitur, sicut eadē cognitio indiuisibilis indiuisibiliter respicit hoc obiectum tanquam primarium, & directum, & illud tanquam secundarium, & indirectū, seu obliquū: ergo etiam si concedatur rationem entis communē petere prius contrahi ad ens increatū, & postea ad ens creatum, ex hoc non inferetur, non esse omnino eadem in statu abstractionis: ergo propter hunc modū contrahendi ratio illa entis analogā non erit. Confirmatur: ratio illa entis, quæ petit contrahi prius ad ens increatum, & posterior ad ens creatum, secundum illam rationē ex vi cuius petit hoc ordine contrahi, non inuoluit formaliter rationem entis increati, aliās necesse peteret neque postea, adhuc posterior, contrahi ad ens creatum neque rationem entis creati, aliās nullo modo posset contrahi ad ens increatum: ergo in illo statu non habet aliquid ratione cuius non sit omnino eadem. Dices non esse omnino eandem propter distinctam capacitatem, seu existentiam, quam habet, ut contrahatur diuerso modo, prius ad ens independentem, & posterior ad ens dependentem. Contra: capacitas, seu existentia ut ratio illa diuerso modo contrahatur dicit capacitatem ad contractiones diuersas, quarum nulla est actus adæquatus capacitatis, seu existentie, quam habet ens ut contrahatur, quia ad utraque est indifferens: ergo non dicit aliquam distinctionem, neque aliquid, quod opponatur cum omnimoda identitate in capacitatem, seu in existentiam, quam habet illa entitas ut contrahatur, sed tantum dicit diuersitatem contractionum: ergo non dicit aliquam diuersitatem, seu aliquid quod opponatur cum omnimoda identitate formaliter inclusum in illa capacitatem, seu existentiam, quam habet ratio illa entis ut contrahatur: ergo non dicit aliquid, quod impediat vniocationem.

Confirmatur: capacitas, seu existentia, quam habet ratio illa abstracta ut contrahatur, formaliter non distinguitur à ratione entis abstracta secundum se sumpta. Sed ratio illa entis est vna: ergo capacitas, seu existentia ut contrahatur necessariò erit vna, neque aliquid habebit, per quod possit capacitas, seu existentia contractionis distingui in illo statu præcisionis, sicuti non habet, per quod distinguatur ens secundū se sumptū in illo contractionis statu. Capacitatem hanc non distingui à ratione entis facile probatur, quia ex eo præcisè quod concipiatur ratio entis abstracta à Deo, & à creatura, à substantia, & accidenti indifferens est, ut contrahatur ad Deū, vel ad creaturam, ad substantiam, vel ad accidentem, neque aliud habet caput, ex quo illi adueniat capacitas, aut existentia contractionis.

Rursus